

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Září 2026 / 274

Lepší na dlaň odpočinku než hrstě plné pachtění a honby za větrem. Kazatel 4,6

Milí čtenáři sborového časopisu, léto je za námi a začíná nám školní rok a s jeho začátkem se také začnou rozjíždět pravidelné sborové aktivity. V průběhu letních měsíců jsem měl několik příležitostí se zastavit a přemýšlet nad tím, jak dál, ať už ve sborové práci nebo sám u sebe a s Bohem. Byly to chvíle rozhovorů, ztišení, ale také četby. Přičemž nejčastěji ve mně rezonovala myšlenka, jak tu být jako sbor nejen pro sebe, ale také pro město, ve kterém žijeme. Zde ji zatím více rozvíjet nebudu, ale věřím, že se k tomuto tématu ještě vrátíme na některé ze sborových aktivit.

Rovnou několikrát jsem si však v posledních měsících prožil to, jak rozumím slovům z hesel Jednoty Bratrské z Kazatele 4,6, která jsou určena pro měsíc září: „*Lepší na dlaň odpočinku než hrstě plné pachtění a honby za větrem.*“

Jak si jistě mnozí z vás všimli, za poslední půlrok jsem výrazně pohlubl. Připisoval jsem to všemu možnému, stresu, stravě apod. Stávalo se, že jsem začal psát kázání, ale pak mě skolila nějaká respirační choroba nebo viróza a na poslední chvíli jsem za sebe musel hledat zástupce. Čímž chci moc poděkovat všem z vás, kteří byli ochotni se kazatelské služby i na poslední chvíli ujmout. Moc si toho vážím.

Až v první polovině srpna jsem se ale od lékaře z gastra dozvěděl zřejmě pravou příčinu mých obtíží, když mi diagnostikoval celiakii. *(Pro ty, kdo toto onemocnění neznáte, se jedná o imunologickou reakci na lepek – obsažený např. v pšenici, ječmenu, žitě, ale i jinde, kdy jedinou léčbou je celoživotní vysazení veškerých potravin obsahujících lepek. Celiaci si pak často musí dávat pozor i na to, aby se jejich jídlo s lepkem ani nedostalo do kontaktu, protože reakci na něj může způsobit i jeho stopové množství třeba na prkýnku nebo na pánvi.)* Takže četba informací o možných stopách lepku na obalech od potravin a oddělená příprava jídla jsou pro mě nyní nutností.

S dlouhodobě oslabeným organismem, který se

Obr. Noemi 9 let

snažil proti lepku bojovat, jsem si tedy několikrát zažil, jak důležitý je odpočinek i kolikrát jsem se ve svých snahách o vyřešení mých trableí marně honil za větrem. I v tomto se mi znovu ukazuje, jak je důležité spoléhat se v tom všem na našeho nebeského Otce. Vždyť jak se píše v Ž 127: „*Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. Nadarmo časně vstávají, dlouho vysedávají a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek.*“ Tím nechci říct, že má člověk, trápící se zdravotními problémy, na hledání řešení rezignovat, spíše jako cestu vidím své hledání Bohu s důvěrou odevzdat, jak už se mi to v mém životě víry ukázalo několikrát.

A v této důvěře v Boží provázení se chci s vámi podívat i na to, co je v tomto roce před námi. Jak jistě víte, hemží se to v našem sboru dětmi od těch nejmenších až po školáky, a tak jsem vděčný za setkávání Drobečků (maminek s nejmenšími dětmi), které po Janě Binderové převzala Michaela Volf (dříve Valčíková), a které probíhalo i během prázdnin. Zároveň již spolu s Janou Binderovou, která mi v této oblasti přislíbila pomoc, plánujeme setkávání pro starší děti, které zahájíme společnou opékačkou a grilovačkou 3. 9. v 16:00. Společně se staršovstvem pamatujeme také na vaše podněty z dotazníčku na sborovém shromáždění. Samozřejmě, že nebude možné vyjít vstříc všem, ale určitě je zvážíme při plánování programu v tomto školním roce.

Začátkem roku se také setkáme na společné víkendovce na chatě v Miloňové, pokud nejste přihlášení na celou dobu, zvažte, zda byste nepřijeli alespoň na sobotu. ☺ Je to skvělá příležitost být spolu a lépe se poznat v jiném prostředí než při nedělních bohoslužbách.

Pokračuje také ekumenické setkávání, kdy jste zváni k ekumenické bohoslužbě na Helštýně, a to již 9. září v 17.30 hod.

Pán ať vás provází začátkem školního roku, v práci i v odpočinku, Aleš Rosický

Staršovstvo

- Co je potřeba zaplatit do konce roku 2026:
 - 1/2 personál. fondu 222.399,- a 1/2 odvodu za past. prac. 48.875,-
 - 1/2 seniorát. repartic 6.635,- a 1/2 celocírk. repartic 27.188,-
 - splátka 60.000,- půjčka od VMS a 100.000,- splátka půjčky JJ
- Pískoviště – staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na novém pískovišti.
- Další úpravy na zahradě, stříhání keřů, dovezení písku – brigáda úterý 1.9.
- Kytici na stůl Páně bude zajišťovat bratr Benjamin Fojtů.
- Nabídky elektřiny – řeší bratr farář Aleš Rosický a Tomáš Jelínek.
- Akustika v sále – návrh řeší bratr Tomáš Vémola.
- Děkujeme za pračku potřebné rodině – uhrazena z výtěžku koncertu Cora Valacco.
- Staršovstvo děkuje bratru Martinovi Fojtů za zhotovení klíčů ve farním bytě.
- Návrh na orientační cedulky ve farních prostorech připraví bratr Tomáš Vémola.
- Komise sociálního fondu bude rozšířena o bratra faráře Aleše Rosického a bratra kurátora Jakuba Širokého. Zproštěna funkce bude sestra Eva Janírková.

Jubilanti

Marie Rožnovjácová
Naděžda Zátorská
Jarmil Dobeš
Blanka Maršálková

Pozvání

Všechny srdečně zveme
na

Opékačku a grilovačku k zahájení školního roku

Na farní zahradě

ve čtvrtek 3.9.2026 od 16:00
Blahoslavova 430/3,
Valašské Meziříčí

S sebou si vezměte
špekáčky a další,
co máte rádi
Těšíme se na vás!

Kavárnička v září bude 30. září

Projdeme se Moravskou bránou s
Danielem Košťálem.

Slovo na okraj:

Největší tragédie nezačínají výstřelem ani výkřikem. Začínají tichem. Okamžikem, kdy se společnost shodne, že je lepší nevidět, neslyšet, neptat se. Pravda neumírá náhle. Zprvu se vynechá z titulku. Pak se přesně neuvede v reportáži. A nakonec přestane existovat. Ne proto, že by zmizela. Ale proto, že jsme se přestali ptát, kde je.

Jenže mezi tím tichem existují lidé, kteří to odmítají přijmout. Nejsou hluční. Nestojí na pódiích. Nenápadně vstupují do každodennosti. A právě tím ji mění. Neviditelní hrdinové. Ti, kteří nedovolí, aby se mlčení stalo normou.

Jednoho takového znám... Není to osobnost z učebnic. Neobjevuje se v médiích. Nemá pamětní desku. Učitel. Pamatuji si na jeden konkrétní okamžik. Spolužák seděl v lavici a snažil se být co nejmenší. Posměch byl tichý, ale vytrvalý. ...Většina u nás mlčela. Ne proto, že by souhlasila, ale proto, že bylo snazší nic nedělat. Ten učitel však mlčet nedokázal. Přerušil výklad. Zastavil třídu. Nezvýšil hlas. Nekřičel. Jen se díval. Dlouho. A pak řekl: „Ve chvíli, kdy se díváte jinam, se z vás stává součást problému.“

...Ten den se nic dramatického nestalo. Nikdo nebyl potrestán. Nikdo neodešel v slzách. Ale něco se změnilo. Ticho dostalo trhlinu. Najednou už nebylo samozřejmé. A právě v tom spočívalo hrdinství. V drobném narušení rutiny, ve schopnosti zastavit svět na pár vteřin a připomenout mu, že lidská důstojnost není samozřejmost...

Úryvek z práce Anežky Vavříkové v rámci studentské soutěže na téma Neviditelní hrdinové. Více uveřejněno v časopise Český bratr 7-8/2026

Ekumenické bohoslužby na Helštýně

Ve středu 9. 9. v 17.30 hod. se budou konat ekumenické bohoslužby díky za stvoření ve florálním kostele na Helštýně. V případě špatného počasí se přesunou do našeho kostela.

Sborová víkendovka, tentokrát v Miloňové

Na víkend 18. - 20. 9. jedeme všechny generace na víkendovku do Miloňové. Pokud

se chcete účastnit jen sobotního programu, můžete přijet jen na sobotu. Nahlásit se můžete u Dobry Krupové.

Děti, dorost, mládež

Víkendovka Černobyl

Zdeněk Píštěk, Anežka Trefilová

23. května – víkendovka ve Vizovicích. Víkendovka – skautské středisko. Téma – Chernobyl. Víkendovku pořádali naši skvělí vedoucí. Kromě ostřílených vedoucích se tu zjevila nadlidská entita v podobě pracovníka jaderné elektrárny a hlavně Slovák (!) Mojka.

Celá výprava začala na tom nejlepším nádraží Vsetín. Odtud jsme jeli autobusem do Vizovic, odtud šup přes kopec do skautské chaty! Tady na nás čekala kupa her a ještě větší kupa jídla! Po večeři už se začalo stmívat, když najednou alarm: „úííííí úíííííí úíííííí“, bylo nám vysvětleno, že musíme uzavřít ventil, zkuste si tipnout, kde by mohl být? Šifra nám prozradila, kde je, a tak jsme v našich gumácích započali odyseu potokem, všechny až na jednu skupinu soudruhů to uspěchaly a ventily minuly. Vítězná skupinka fenomenálně slavila a zbylé truchlily, pak už jen hop do spacáku a šlo se na kutě! Ráno nás čekala rozcvička s Mojkem, nadlidskou entitou a hlavně Slovákem, v podobě skákání sem a tam a boxování do vzduchu (čo najviac vyhovovalo Lucge, pretože je trochu schizofrenik) a snídaneň, po čištění zoubků v radioaktivním potoce jsme dostali za úkol produkovat propagandu a přesvědčit soudruhy na západě, že vše je pod kontrolou. Mojkoví brýle ukradli jsme, následně následoval obídek ("mňam"). Kari delikátně chutnalo, a tudíž Zbyša snědl osm porcí a byl by snědl ještě víc, kdyby odpolední klid neskončil :(. Taková výborná bašta si však vyžádala spousty špinavého nádobí, tento problém vyřešily

ty nezapálenější soudružky z elektrárny. Zahráli jsme si fáborkovanou, KLASICKY vznikly aliance a KLASICKY to skupinky v alianci absolutně pokazily. Postupem dne jsme přešli na další část programu - Bářina hra(!), šlo o vaření v reaktoru, transport vody a stavbu atomového krytu, potom a následovně jsme slupli večeri, zahráli si Tomovu hru, která byla naprosto fenomenální, šlo o nošení skutečného grafitu do reaktoru, abychom ozáření nebyli, potřebovali jsme vybavení-pláštěnku, roušku, baterku, kapuce přes hlavu viset musela, po každém vstupu jsme si v ruském stylu panák vod(k)y dali, nejlepší strategií se nakonec ukázala taktika v sovětském stylu-bez veškerého vybavení vběhnout přímo do reaktoru, díky této strategii již není Zbyša mezi námi - ozáření 15 sievertů bohužel nepřežil, jak se říká, už nad ním roste travička, přeživší šli brzy spát, ráno jsme byli donuceni vylézt ze spacáku, ukázkově si zabalit vše potřebné vybavení k poslední misi, až posléze nám bylo povoleno naplnit si své prázdné žaludky, všechny naše problémy byly zahánány vánočkou s marmeládou a kakaem. Při jezení snídaně k nám vtrhl přísný, světoznámý kritik vánoček a kakaí, dovolíme si citovat jeho slova: „*Práce kritika je v mnoha směrech snadná. Sami riskujeme málo. Náš úspěch přitom bují na negativní kritice, která se dobře píše a dobře čte. Avšak hořkou pravdou zůstává, že i ten nejobyčejnější kus žvance v sobě často skrývá více smyslu než kritika, jenž jej odsuzuje. Avšak přijdou i chvíle, kdy kritik opravdu riskuje, a to tehdy, objeví-li něco nového a rozhodne se to obhájit. Svět často shlíží na nové talenty a na nové výtvořiny nepřívětivě. Dnes ráno jsem zažil něco nového. Výtečný pokrm, v jehož jednoduchosti je dokonalost.*” Po tomto nakonec velmi milém překvapení jsme se vydali na neočekávanou cestu, kde se jistý táborník inspiroval knihou Hobit: neočekávaná cesta a šel bos. Po dlouhé cestě přetěžké jsme se úspěšně dostali k tížené destinaci – evangelický kostel. Po výbuchu reaktoru jsme všichni věděli, že nám už nezbyvá příliš mnoho času, a proto jsme se rozhodli najít cestu ke spasení.

Abychom k sobě obrátili přízeň Boha, stvořitele nebe i země, rozhodli jsme se na bohoslužbě zazpívat krásnou píseň. Kostel končí a my s úplně novým pohledem na svět jsme šli zhodnotit, jak se komu vedlo při neúspěšné záchraně reaktoru (samozřejmě vyhrála ta nejlepší skupinka), zde jsme si udělali naše poslední fyzické tresty (kliky) jako táborníci, což bylo velmi melancholické a jelikož už nás blížící se smrt netrápila, rozhodli jsme se udělat poslední firemní grilovačku. Jakmile jsme snědli poslední ozářené špekáčky, všichni jsme se rozloučili, naše smrt byla neodkladná, všichni jsme věděli, co nastane, ale již nás to netrápilo, byli jsme smíření, ani jeden z nás nevěděl, co bude, jak bude žít dál, ale už nemělo cenu si nad tím lámat hlavu, vždyť každý život má svůj konec i začátek. Naposledy jsme spolu odjeli firemními autobusy a šli se rozloučit s našimi nejbližšími – s naší rodinou.

Udalo se ve sboru

Úžasná kavárnička...

Antonín Sekyra

Podobně jako školáci, má i naše kavárnička prázdniny. I když ne tak docela. Ale má to svoji logiku. Jsou dovolené, a byť už my v létech nemáme moc chuť cestovat, může přijet rodina, známí, a tak přes prázdniny máme jakýsi „omezený provoz.“ To znamená, že se sejdeme zpravidla jednou, v předem domluveném termínu – a někam si vyjedeme...

Vloni jsme byli na Velké Lhotě, a letos naši úžasní organizátoři, manželé Krupovi, vymysleli cestu do sousední STŘÍTEŽE nad Bečvou. Je to obec zasvěcená především evangelíkům. I když poslední dobou se to dělení věřících hodně vyrovnává.

A že to stálo zato. Ostatně – jako vždy...!!

Termín letos byl vybrán středa 5. srpna. Kolem půl desáté jsme se dopravili do zmíněné obce, kde už nás před kostelem očekával pan farář.

Velmi srdečně nás pozval dál na faru, kde nás každého jednotlivě přivítal a pozval ke stolu. A že nás bylo!! Počtem jsme sice domácí převažovali, ale svou pohostinností nás místní překonali, což velmi výstižně zhodnotila v závěru paní Dobra Krupová, s logickým pozváním k nám, do Valašského Meziříčí. Přátelství a družnost těchto společenství tady nezná mezí!!!

Program byl obdobný jako u nás. Po zpěvu a modlitbách nás pan farář seznámil s historií kostela ve Stříteži, který letos oslavil 150. výročí, což jsme si se zájmem poslechli. Přitom jsme konzumovali opravdu bohaté a chutné pohoštění. Ochucená voda a káva nám byla nabídnuta hned po příchodu a na stolech byl pak připravený lahodný, zdravý a velmi chutný těstovinový salát s jogurtem, obložená veka a tácek s domácími sladkostmi. Atmosféra byla příjemná a víc než přátelská.

Po oficiální části, chvílce povídání, jsme byli pozváni k prohlídce kostela, kde jsme se mohli zaposlouchat do krátké ukázky nádherných tónů zdejších varhan.

Závěr setkání patřil prohlídce „stodoly,“ která je upravená a slouží k různým činnostem se sportovním a společenským zaměřením.

I v horku, které nás poslední dobou sužuje, jsme si to náramně užili...

Stejně srdečně jak jsme byli přijati, jsme se i rozloučili.

Moc děkujeme, a chci vyjádřit přesvědčení, které je sice mým osobním, ale domnívám se, že to podobně cítili i všichni zúčastnění, že Střítežany uvítáme rádi a stejně srdečně u nás, v kavárničce ve Valašském Meziříčí...

Výjezdní kavárnička pro dříve narozené

Pavla Taurková

Stalo se již pravidlem, že kavárnička pro dříve narozené, kterou organizuje sestra Dobra Krupová se svým manželem se během prázdnin nekoná ve stanoveném termínu (poslední středa v měsíci), ale vyjíždíme na návštěvu do okolních sborů.

Na tyto prázdniny byla domluvena návštěva střítežského sboru. Třemi auty jsme se i přes nepřízeň počasí (teploty nad 30°C) vypravili do Stříteže, kde jsme byli uvítáni br. farářem Josefem Hurtou a sestrami sboru a pozváni do sborového domu, kde na nás čekalo bohaté občerstvení.

Naše setkání zahájil br. farář Hurta krátkou pobožností a modlitbou. Dále nás uvedl do historie sboru, který v tomto roce oslavil 150. výročí založení sboru. Historii mají velmi podrobně zpracovanou a já uvedu jen krátkou část z toho, jak došlo k jeho založení. Po vydání tolerančního patentu 13. října 1781 se před komisí, která zasedala 4. až 16. května 1782 v krásenském zámku, přihlásilo k evangelické víře 770 osob. Z Malé Bystřice jich bylo 269, ze Stříteže 168, z Hrubé Lhoty 127, z Valašské Bystřice 48, z Křivého 34, z Oznice 33, z Dolní Bečvy 25, z Tylovic 22, z Hážovic 12, z Vidče 10, ze Zašové 7, z Jarcové 6, z Malé Lhoty 5, a z Brňova a Solánce 2. Tak vznikl evangelický sbor.

Pravidelné letní setkání na Slezské Hartě proběhlo letos o víkendu 1. – 2. srpna. Počasí vyšlo krásné, jen v neděli se silně ochladilo. Sešlo se nás 26 a do neděle zůstalo 12 osob. Poprvé jsme byli v neděli po bohoslužbách pozváni v Bruntále na výbornou sborovou bramboračku. Do našeho místního deníku se kromě pochvalných poznámek vloudil i jeden kritičtější a obsáhlejší příspěvek od Trčků:

Už toho bylo dost!

Příští rok Harta „clouz“!

Už žádné nezřízené tavení v kotli!

Nalijme si čistého vína, nejlépe clarotu!

No prostě hrůza:

Včera horko, dnes zima,

V noci vřiskaly děti, ve dne dospělí,

Vítr nefouká rovnoměrně

– chvilku loď pluje, pak zase stojí,

Oheň chvilku hoří, pak zase čudí atd.
Voda špinavá, místy čistá,
Jídlo studený, místy teplý,
Vtipy vtipné, místy opravdu laciný,
Tráva zelená, často však žlutá a suchá.
Občas láska, občas týrání,
Bramboračka bez hub i s houbami,
Večerka pozdě a budíček moc brzo,
Zuby bolí, občas nalevo, občasně i napravo,
No prostě hrůza děs!
S láskou občas, jinak bez lásky Trčkovi a Verča.

Zemřelí

Vzpomínka na sestru Vojvodíkovou

Aleš Rosický

11. června 2026 nás opustila naše drahá sestra ve víře Zdenka Vojvodíková. Rozloučili jsme se s ní s vděčností za její život v našem kostele 18. června v 11:00.

Dovolte mi nyní, abych se s vámi podělil o několik vzpomínek na její život, které se mnou sdílela její rodina.

Paní Zdenka se narodila na podzim roku 1950 jako první dítě Milady a Zdenka Danišových. Dětství prožila společně se svými sourozenci Milanem, Martou a Petrem v

malém domečku v Hošťálkově. Od mládí byla pracovitá, obětavá a silně spjatá se svou rodinou.

V jejích 14 letech se přestěhovali do Valašského Meziříčí, kde tatínek koupil rodinný dům, aby rodina bydlela společně. Byla to tehdy pro ně velká změna. Většinu života pak prožila právě zde. Vyučila se kadeřnicí, a pracovala v místním domě služeb na Křižné ve Valašském Meziříčí. A poté i jako vedoucí holičství na Máchově ulici. S láskou a ochotou si vždy našla čas na stříhání rodiny a známých.

V té době se seznámila s Vlastimilem Vojvodíkem, se kterým vytvořila pevný a láskyplný domov. Společně vychovali dcery Ivetu, Zdeňku a syna Vlastíka. Rodina pro ni byla velmi důležitá. S láskou pečovala o své děti, později o vnoučata a s radostí sledovala jejich životní cesty.

Ve 30 letech jí život zkomplikoval těžký úraz. Navzdory těžkostem a z Boží milosti se ale dokázala znovu postavit na vlastní nohy. A i přesto, že ji v pozdějších letech provázely zdravotní potíže, nesla to statečně a s pokorou. I v těžkých chvílích si zachovávala zájem o své okolí, víru a rodinu, které byly pevnými body jejího života.

Ve sboru jsme Zdenku mohli potkávat na bohoslužbách, odkud brala víru a naději, ale také na setkáváních kavárničky, kde jsme ji rádi vídávali.

Ze vzpomínek její rodiny, bych rád vyzdvihnul, že Zdenka byla ženou, která ochotně pomáhala druhým. Starala se nejen o své blízké a dokázala rozdávat dobro i v nelehkých životních situacích. To dosvědčuje i skutečnost, že i v důchodovém věku a přes všechny zdravotní problémy docházela do místní nemocnice, kde holila a stříhala pacienty kteří již nemohli chodit. Dobrovolničila v Diakonii, v Darovánku, ve stacionáři i v Adře.

Poslední dny svého života se mohla Zdenka vidět se svou rodinou, zajít si s nimi na zákusek a naslouchat jim.

Budeme si ji pamatovat jako laskavou maminku, babičku, příbuznou i přítelkyni. Její obětavost, pracovitost a láska k rodině zůstávají trvalou součástí vzpomínek všech, kteří ji měli rádi.

Děkujeme za vše, co jste pro své blízké vykonala. V našich srdcích zůstanete navždy.

Závěrem

Prázdniny

Dobromila Krupová

Doba prázdnin není pro mě jen čas dovolených či hlídání vnuků. Člověk více cestuje a poznává nové kraje, země, lidi. A taky různé kostely a jiné památky. Při těchto cestách, probíhají-li i o nedělích, je to taky příležitost poznat jiné sbory, církve, společenství. A to i v místech, kde naše znalost místního jazyka je téměř nulová. A přesto můžeme být součástí společenství. Jsme vděční i za liturgii, zavedenou před lety v našem sboru – to nám třeba při naší pouti ve Španělsku umožnilo orientovat se v pořadu mše a alespoň trochu se chytat – mohli jsme být aktivně účastni i v neevangelickém kostele.

Letos se nám podařilo zúčastnit se bohoslužeb – mše – ve Starém Hrozenkově. Velmi nás potěšilo, že se některé prvky, které tady zavedl před mnoha lety mladý farář,

zachovaly. Srozumitelné kázání nebylo jen tak nějaké povídání, ale mohlo povzbudit naši víru i poodkrýt nám zase něco k poznání Písma. A moc se nám líbil závěr bohoslužeb, kdy se všechny děti spolu s farářem, ministranty a jáhnem uchopily kolem oltáře za ruce a společně s námi ostatními se modlily modlitbu Páně. Ty děti byly v tom kostele doma, patřily tam. Zároveň jsem si uvědomila, že celé ty bohoslužby byly směřovány k oslavě Boha, nebyla v tom žádná pompéznost, jen pokorná, a přece slavnostní úcta – k němu, ale i k prostoru, kde jsme se sešli. Někdy mívám pocit v našem společenství, že se nám spíše jedná o vzájemné setkání s ostatními. Není to jistě málo, ale je dobré si uvědomit, že se v neděli scházíme i k Boho-službě.

Druhé shromáždění, kterého jsme se mohli letos účastnit, bylo tentokrát v evangelickém prostředí. Přesně ve Farním sboru Slezské církve evangelické a. v. (SCEAV) v Návsí u Jablunkova. Nejprve nás překvapilo množství lidí postávajících před kostelem. Až na malé výjimky svátečně oblečených. Chvíli to vypadalo, že se dovnitř ani nedostaneme. Ale ještě zbyla volná místa. Druhé překvapení nás čekalo u nástěnky s programem sboru – střídají se zde bohoslužby v češtině a polštině a na tuto neděli vyšly ty v polštině. No stále je to pro nás jakžtakž srozumitelný jazyk (na Ostravsku se dal v televizi dobře chytit „polák“, který vysílal pro dobu našeho mládí polsky dabované filmy „ze západu“). Jako jediní jsme si vyzvedli zpěvník – ostatní spoléhali na texty promítané na zeď. Hned první píseň „Bud' tobě sláva“ v polštině. Pak mladá žena měla slovo k dětem. Mluvila česky, ale bohužel ne moc do mikrofону. Pochopili jsme, že je to Ukrajinka žijící zde ve sboru. Pak opět píseň a pozvání čtyř mladých rodin ke křtu jejich čtyř potomků. Bratr farář tentokrát zvolil krásnou češtinu. Text „vy jste sůl země a světlo světa“ podal trochu z jiného úhlu. Je psáno vy jste, ne vy budete – to bylo hlavní poslání – slovo k rodičům, ale i ke křtěným dětem – ještě malým na to, aby vše chápaly.

Následovala píseň několika mladých lidí. A pak dostala slovo mladá žena, která byla vyslána na misijní práci k dětem v Ugandě. Mluvila polsky s velikým nadšením a radostí. Děkovala společenství, že v něm mohla vyrůstat, uvěřit i najít svůj úkol. Sbor ji povzbuzuje nejen modlitbami, ale i finančními dary. Díky nim mohli vybavit školu a dětské hřiště. Školu pro děti, na něž rodiče nemají čas a pro něž škola není jen místem ke vzdělávání, ale i místem k životu jako takovému. A smějí vědět, že na ně myslí lidé ze vzdálené země. Vše ilustrovala několika obrázky i s video pozdravem ugandských dětí. Bylo to hodně silné.

Pak už byl prostor pro vlastní kázání tentokrát v polštině na text ze Skutků apoštolských o Štěpánovi. Hlavní myšlenky se ve zkratce opět objevily promítané na zeď. Bohoslužby trvaly hodinu a třičtvrtě – nikdo kromě rodičů plačících křtěňátek však neodcházel.

Vyznavačský způsob a nadšení, které charakterizují tento typ zbožnosti, nám nejsou moc blízké. Ale přesvědčují. A jsme vděční za různé projevy víry a důvěry v Hospodina.

I za to, že cesty k němu i k lidem kolem mohou být jiné, než jsme na ně zvyklí my. A že On je jeden, trojjediný a pro všechny. Díky za tyto prázdniny.

Srdečně zveme:

9. 9.	středa	17.30	ekumenické bohoslužby na Helštýně, v případě špatného počasí v našem kostele
13. 9.	neděle	9.30	bohoslužby s pověřením nově zvoleného staršovstva
20. 9.	neděle	9.30	bohoslužby Pavel Trusina
27. 9.	neděle	9.30	bohoslužby s večeří Páně
30. 9.	středa	9.30	kavárnička pro dříve narozené
4. 10.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
11.10.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány
v přímém přenosu na kanálu YouTube
„ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

Pondělí	8.30	Drobečci (rodiče s dětmi do 3 let)
Čtvrtek	16.00	rodiče s dětmi
Neděle	9.30	bohoslužby a nedělní škola

Náboženství pro školní děti – termín bude upřesněn
(pravděpodobně úterý v 14:00)

Biblická hodina – termín a čas bude upřesněn

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Termín a čas bude upřesněn

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)

bankovní účet:

190396260/0300

<http://valasske->

mezirici.evangnet.cz

[https://www.facebook.com/
evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Farář sboru

Aleš Rosický

mobil: 774 099 848

ales.rosicky@evangnet.cz

Kurátor sboru

Jakub Široký

Jakub.siroky@gmail.com

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová

mobil: 732 343 638

krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková

liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková

mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 6. 9. 2026

Příspěvky pro další číslo

přijímá **do 29. 9. 2026**

Anna Jelínková

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu